

ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ ΤΗΣ

ΚΩΜΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΝ

Π Ρ Ο Σ Ω Π Α

ΑΓΛΑΪΑ. — ΜΑΡΙΑ. — ΠΕΡΙΚΛΗΣ

[Ἡ σκηνὴ παριστᾷ δωμάτιον μὲ μίαν θύραν εἰς τὸ βάθος καὶ ἀνὰ μίαν δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ μᾶλλον πρὸς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς. Πρὸς τὸ προσκηνιον δύο παράθυρα ἕναντι ἀλλήλων. Ἀριστερᾷ μετὰ τὸ προσκηνιον τραπέζι μὲ ἠλεκτρικὴν λάμπαν ἐπάνω καὶ δεξιᾷ καναπές. Διάφορα ἐπιπλα καὶ καθίσματα πλουσίας οἰκίας. Εἶναι μεσάνυκτα].

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΑΓΛΑΙΑ ΚΑΙ ΜΑΡΙΑ

[Ἡ Μαρία κάθηται πρὸ τῆς τραπέζης μὲ πλούσιον δαντελλωτὸν νυκτικὸν καὶ ἡ Ἀγλαΐα, μὲ φορέματα ποδιὰ καὶ σκούφωμα καμαριέρας, ἄνωθεν αὐτῆς τὴν κτενίζει].

Ἀγλαΐα (ἀφοῦ τὴν παρετήρησε καλᾶ). Σηκωθῆτε... κυρία. (Ἡ Μαρία σηκώνεται καὶ ἡ Ἀγλαΐα ἀπομακρύνεται καὶ τὴν περιεργάζεται). Πολὺ ὥρατα! Ἐλπίζω ὅτι, ἅμα σὲ ἰδῆ ὁ κύριος ἔτσι δαντελλοφορτωμένη, νὰ μὴν τοῦ ἀρέσης, ἀφοῦ προτιμᾷ τὴν ποδιὰ τῆς καμαριέρας.

Μαρία. Μά...

Ἀγλαΐα. Σοῦτ!.. (Κάθηται σὰν κυρία εἰς τὸν καναπέ ἀφίνουσα ὀρθὴν τὴν Μαρίαν). Τί μά καὶ ξεμά. Αὐτὸ τὸ ξέρεις σὺ καλλίτερα ἀπὸ μένα καί, μιὰ φορά ποῦ ἀπὸ τὰ φερσίματά του τῶνοιωσα καὶ γὼ πῶς τὸ φουστάνι αὐτὸ (δείχνει τὸ φόρεμά της) τὸν τραβάει περισσότερο ἀπὸ κείνο (δείχνει τὸ φόρεμα τῆς Μαρίας) πρέπει νὰ ξεκαθαρίσωμε τὴ θέσι μας καὶ νὰ μείνη μιὰ ἀπὸ τῆς δυὸ ἐδῶ μέσα. Ἡ ἐσὺ θὰ ἦσαι γυναϊκά του ἢ ἐγὼ... Τὸ κατάλαβες; Δυὸ πόδια σ' ἓνα παπούτσι δὲ χωρᾶνε... δηλαδὴ ἓνα πόδι σὲ δυὸ παπούτσια...

Μαρία (μὲ δισταγμὸν). Χωρᾶει...

Ἀγλαΐα. Ἄ! ὥστε σὺ τὸ βρίσκεις δυνατόν αὐτό; Σ' ἀρέσει σὰν νὰ λέμε αὐτὴ ἢ δουλειά; Νὰ φεύγη ὁ κύριος ἀπὸ τὴν κυρά καὶ νὰ πηγαίνη στὴ δοῦλα κι' ἀπ' τὴ δοῦλα στὴν κυρά. Ἐ! ἐμένα δὲν τὸ χωρᾶει τὸ κεφάλι μου αὐτό, **κυρία μου**, καὶ τὸν κύριόν σου τὸν

θέλω ἐγὼ μόνη μου, καταμόναχη, δλομόναχη. Τ' ἀκοῦς; Θὰ σὲ πετάξω ἀπὸ 'δῶ μέσα καὶ θὰ μείνω ἐγὼ κυρία σ' αὐτὸ τὸ σπίτι καὶ ὁ κύριός σου θὰ ἦναι κύριος δικός μου καὶ μόνο δικός μου, διότι νοιῶσε το καλὰ... τὸν ἀγαπῶ, τὸν ἀγαπῶ πολύ.

Μαρία. Ἀλλὰ...

Ἀγλαΐα. Σιωπὴ... Δὲν δέχομαι τὴν ἐλαχίστην ἀντίρρησην.

Μαρία. Μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἔχω δικαίωμα νὰ ὑπερασπισθῶ τὸν ἑαυτὸ μου.

Ἀγλαΐα. Ἐπρεπε νὰ ὑπερασπισθῆς τὸν ἑαυτὸ σου καὶ νὰ προφυλαχθῆς ἀπ' αὐτὸν καὶ ἔχι ἀπὸ μένα. Κ' ἐγὼ, τί κάνω αὐτὴ τὴ στιγμή; Ὑπερασπίζομαι τὸν ἑαυτὸ μου, τὸ συμφέρον μου, τὴν εὐτυχία μου. Ἡ εὐτυχία μου εἶναι ὁ κύριός σου, ὁ Περικλῆς, καὶ θὰ τὸν κρατήσω κοντά μου, θὰ τὸν κάμω κατάδικό μου μὲ κάθε τρόπο, μὲ κάθε θυσία.

Μαρία. Μὲ κάθε θυσία!..

Ἀγλαΐα. Τί θές νὰ πῆς μ' αὐτό, ὅτι δὲ θὰ χρειασθῆ θυσία; Δηλαδὴ θὰ παραιτηθῆς σὺ ἀπὸ τὴν ἀγάπη του, ἀπὸ τὰς ἀξιώσεις σου;

Μαρία. Ὅχι...

Ἀγλαΐα. Ἄ! ἔχι. Βλέπεις; Δὲν παραιτεῖσαι ἀπὸ τὴν ἀγάπη του καὶ ἀμφισβᾶλλεις ἂν μὲ κάθε μου θυσία θὰ τὸν κρατήσω κοντά μου. Μοῦ κηρύττεις πόλεμον δηλαδὴ; Ἐ! πόλεμος λοιπὸν (ἐγείρεται). Φαίνεται πῶς δὲ μὲ γνώρισες καλὰ, μικροῦλα μου. Γιὰ κύττα με καλὰ στὰ μάτια. (Τὴν πλησιάζει). Ἐέρεις τί εἶμαι ἱκανὴ νὰ κάμω; Κακομοίρα μου, κακομοίρα μου!

Μαρία. Χαμένα λόγια...

Ἀγλαΐα. Πῶς! Χαμένα τὰ λόγια μου! Θὰ ἰδῆς λοιπὸν ἀπόψε τί ἔχει νὰ γίνῃ. Ἀλλ' ὅ,τι καὶ ἂν γίνῃ, τὸ ἀποτέλεσμα—νὰ τὸ ξέρῃς—θὰ εἶναι νὰ ξεκουμπισθῆς ἐσὺ ἀπὸ 'δῶ καὶ νὰ μείνω ἐγὼ, ἡ κυρία αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ καὶ τοῦ κυρίου σου. Ἄ! ἐπὶ τέλους ἡ ἀναίδειά σου ἐφθασε εἰς τὸ μὴ περαιτέρω. Ἦρθες νὰ μοῦ διεκδικήσης καὶ κατάμουτρα τὰ δικαιώματά μου καὶ... Θεέ μου! πῶς κρατιοῦμαι καὶ δὲ χυμίζω νὰ σοῦ βγάλω τὰ μάτια...

Μαρία. Μά...

Ἀγλαΐα. Σούτ! (πηγαινοέροχεται ἀνήσυχος). Ἐχεις καὶ μοῦτρα νὰ μὲ διακόπτῃς. Θέλεις νὰ μιλήσης. Νὰ μιλήσης! Καὶ τί νὰ πῆς; Ἐχεις καὶ τίποτα νὰ πῆς; Ἐβουδάθηκες. Γιατί δὲ μιλάς λοιπὸν; Ἐ! γιατί δὲ μιλάς;

Μαρία. Θὰ μιλήσω.

Ἀγλαΐα. Πότε;

Μαρία. Αὔριο... ἐὰν ἔχετε τελειώσῃ ὡς αὔριο.

Ἀγλαΐα. Ἄ! Αὐτὸ σ' ἐμπόδισε; Ὅριστε. Ἐβουδάθηκα... Οὐμ... (Κλείει καὶ σουφρώνει ἐπιδεικτικῶς τὰ χεῖλη της).

Μαρία. Ὁ κύριός μου...

Ἀγλαΐα (ἐξαιστιαμένη). Ὁ κύριός σου!! Ποῖος κύριός σου; Ποῦ τὸν ἤρρες αὐτὸν τὸν κύριον; Εἰς τὰ ἐμπορικά, στοὺς δρόμους; Σοῦ τὸν χάρισε κανεὶς; Σοῦπεσε στὸ λαχεῖο; Στὸν ἄφησε κληρονομιά

ὁ πατέρας σου; Τὸν ἔφτιασες μὲ τὰ χέρια σου; Τὸν ἀγόρασες; Τὸν ἠῆρες στὰ σκουπίδια; Σοῦπες ἀπὸ τὸν οὐρανὸ; Ξεφύτρωσε στὸ χωράφι σου; Ποῦ τὸν ἠῆρες αὐτὸν τὸν κύριον καὶ διαρκῶς μοῦ κοπανᾷς: ὁ κύριός μου καὶ ὁ κύριός μου; Ὁ κύριος αὐτός, ὁ κύριος Περικλῆς, εἶναι κύριός μου καὶ ἀφέντης σου καὶ νὰ λές: ὁ ἀφέντης μου κι' ὄχι ὁ κύριός μου. Ἐμπρὸς λοιπόν! τί μοῦ τῶκλειςες τὸ στοματάκι σου; Βλέπεις; Δὲν ἔχεις νὰ πῆς τίποτα. Μίλα ντέ!..

Μαρία. Μὰ τ' αὐτιά καὶ ἡ γλῶσσα εἶναι δύο πράγματα ποῦ ἔχουν διαφορετικὲς δουλειές, κυρία, καὶ ἡ δουλειὰ τοῦ ἑνὸς καταδικάζει τὸ ἄλλο εἰς ἀργία. Ποτέ δὲν μποροῦν νὰ συνεργάζωνται. Μιά φορά ποῦ μιλάτε, πῶς θ' ἀκοῦτε;

Ἀγλαΐα. Μιλῶ! Ἐγὼ μιλῶ!.. δηλαδή ναι, ἀφοῦ δὲν ἀνοίγεις τὸ στόμα σου, τί θὰ κάνω; Ἐσένα σέ βουθαίνει τὸ ἐγκλημά σου καὶ μένα φωνάζει τὸ δίκη μου... Ὅριστε...

Μαρία. Ἀκουσέ με καλὰ, κυρία μου. Σᾶς ἀκούω τόσην ὥρα μὲ μεγάλην ὑπομονή, γιατί μποροῦσα κάλλιστα οὔτε νὰ δεχθῶ αὐτὸ τὸ μασκάρημα μὲ τὰ ροῦχα σου καὶ νὰ σοῦ δώσω τὰ δικά μου, οὔτε ν' ἀκούω τῆς φωνῆς καὶ βρυσιῆς σας, ἀλλὰ νὰ πάρω τὸ καπελλάκι μου καὶ νὰ πάω ἀπὸ 'κεῖ ποῦρθα. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ὑποψία σας αὐτὴ μὲ προσβάλλει, ἤθελα νὰ πεισθῆτε πρῶτα περὶ τῆς ἀθωότητός μου καὶ νὰ φύγω καὶ ὄχι ἀπὸ τὸ σπίτι σας, ὄχι ἀπὸ τὴ συνοικία σας, ἀλλὰ, ἂν ἦναι δυνατόν, καὶ ἀπὸ τὴν πόλι ποῦ κατοικεῖτε.

Ἀγλαΐα (στενοχωρουμένη ὑπερμέτρως, ἐπιχειρεῖ συχνὰ νὰ τὴν διακόψῃ, ἀλλὰ κλείει τὸ στόμα μὲ τὰ χέρια της, ἀγωνιζομένη νὰ συκρατηθῆ). Θὰ σκάσω, ἀλλὰ θὰ κατορθώσω νὰ τὴν ἀκούσω... οὐμ! (Σουφρώνει τὰ χεῖλη της).

Μαρία. Τὸ πῶς ἤθελα νὰ φύγω, σᾶς τὸ εἶπα σήμερα ἐγὼ μόνη μου, πρὶν μοῦ φορτωθῆτε μὲ τῆς ζήλεις σας' ἂν εἶχα τίποτα μὲ τὸν κύριό μου... μὲ τὸν ἀφέντη μου — μὲ συγχωρεῖτε — ἔπρεπε νὰ θέλω νὰ μείνω κοντά του. Ἐνας λόγος λοιπόν τῆς ἀθωότητός μου εἶναι, ὅτι θέλω νὰ φύγω.

Ἀγλαΐα. Γιὰ σένα ναι, γιὰ μένα ὅμως ὄχι. Ἐγὼ σ' αὐτὸ ἀκριθῶς βλέπω τὴν ἐνοχὴ σας. Πῶς δὲ σοῦ φορτώθηκα μὲ ζήλεις πρὶν; Αὐτὴ ἡ ἐξαφνικὴ φυγὴ σου ἴσα-ἴσα μούδαλε τοὺς φύλλους στ' αὐτιά. Γιατί ἔτσι ἐξαφνα; Πῶς δὲ μοῦ τῶλεγες ἀπὸ χθές, προχθές; Σήμερα γράμμα δὲν ἔλαβες, οὔτε κανέννας ἦρθε νὰ σοῦ μιλήσῃ γιὰ νὰ πῶ πῶς κᾶτι ἔχεις ἐκτὸς τοῦ σπιτιοῦ μου. Λοιπόν ἀπὸ χθές τὸ βράδυ, ποῦ δὲν εἶχες στὸ νοῦ σου νὰ φύγῃς, ὡς σήμερα τὸ πρῶτ ποῦ μοῦ εἶπες πῶς θὰ φύγῃς, ἐμεσολάδησε μόνο μιὰ νύχτα (πονηρῶς). Κατ' αὐτὴν τὴν νύχτα κανέννας ἄλλος δὲν ἦτανε ἐδῶ παρὰ ἐγὼ καὶ ὁ ἄνδρας μου. Ἐγὼ δὲ σ' ἐπείραξα σὲ τίποτε, ἄρα;... σ' ἐπείραξεν αὐτός. Πότε; Τὴν ὥρα ποῦ θὰ ἦρθε νὰ κοιμηθῆ, τὰ μεσάνυχτα. Ἄντι νάρθη κατ' εὐθείαν εἰς τὴν κρεββατοκάμαρά μας ἦρθε πρῶτα ἀπὸ τῆ δικῆ σου, ὅπου ἔγινε τὸ πείραγμα αὐτό. Καὶ τί πείραγμα μποροῦσε νὰ σοῦ κάνῃ; Ἐνα ἐκ τῶν δύο. Ἡ τὰ ἔχετε φήσει μαζί καὶ τὰ χαλάσατε ἀπάνω στὰ παιγνίδια

σας, ἢ ἦρθε νὰ σοῦ φορτωθῆ καὶ σὺ δὲν ἠθέλησες καὶ γυρεύεις νὰ φύγης, γιὰ νὰ γλυτώσης ἀπὸ τὰ χέρια του. Ἄλλ' ἂν συνέβαινε τὸ δεύτερον, θὰ μοῦ τῶλεγες καί, ἐπειδὴ δὲν μοῦ τὸ εἶπες, συνέβη τὸ πρῶτο. (Μὲ βεβαιότητα). Εἶσαι ἢ ἐρωμένη τοῦ ἀνδρός μου, ὅλη αὐτὴ ἢ λογικὴ τὸ φωνάζει.

Μαρία. Ὅλη ὁμως αὐτὴ ἢ λογικὴ εἶναι γιὰ γέλια, γιατί στηρίζεται εἰς τὴν ἀπόφασί μου τῆς χθесινῆς νύχτας.

Ἀγλαΐα. Βέβαια.

Μαρία. Μὰ ἡ κυρία ξεχνάει, ὅτι ἔχει σήμερα πρώτη ὁ μῆνας ;

Ἀγλαΐα. Ἔ! καί ;

Μαρία. Καὶ ἤθελα σήμερα νὰ σᾶς τὸ πῶ καὶ νὰ φύγω ἀμέσως.

Ἀγλαΐα. Καὶ γιατί νὰ φύγης καὶ μάλιστα ἀμέσως;

Μαρία. Διὰ τὸν ἴδιον λόγον ποῦ δὲ σᾶς κάθεται καμμιά καμαριέρα περισσότερο ἀπὸ ἓνα μῆνα. Γιὰ τὴ γλῶσσα σας.

Ἀγλαΐα (τινασσομένη). Ἔ! πῶς!... Ἐγ!...

Μαρία (τὴν διακόπτει). Ναι γι' αὐτὸ ἤθελα νὰ φύγω, καὶ νὰ φύγω μάλιστα ἀμέσως, γιὰ νὰ γλυτώσω τὸ γλωσσοκοπάνισμα μιᾶς - δύο ἡμερῶν, ἂν σᾶς τῶλεγα μιὰ - δύο μέρες πρὶν...

Ἀγλαΐα. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ ἦναι μιὰ ψευτοδικαιολογία, ἀλλὰ δὲν εἶναι αὐτὸ ποῦ θέλω ἐγώ. Ἄλλως τε τώρα ἢ ἀλήθεια θὰ φανῆ. Θὰ πιαστῆ στὴν παγίδα μου, ἂν ἦναι ἔνοχος. Ἄν δὲν ἦναι... τόσο τὸ καλλίτερο καὶ γιὰ σένα καὶ γιὰ μένα. Ἐσὺ θὰ μπῆς ἐκεῖ (δείχνει τὴν δεξιὰν θύραν). Θὰ ξαπλωθῆς εἰς τὸ κρεβάτι μου, θὰ γυρίσης τὰ μοῦτρά σου ἀπὸ τὸν τοῖχο, μήπως καὶ στὸ φῶς τοῦ κανδηλιοῦ σὲ γνωρίσῃ, καί, καθὼς εἶσαι ἔτσι μὲ τὸ νυκτικὸ μου καὶ μὲ τὸ κτένισμά μου, θὰ νομίσῃ πῶς εἶμαι ἐγώ καὶ κοιμᾶμαι. Μὴ φροντίσης νὰ γυρίσης ἢ νὰ τοῦ κάνῃς κανένα νόημα, γιατί ἐγὼ θὰ σδύσω τὸ φῶς καὶ θὰ σᾶς βλέπω καὶ τοὺς δύο ἀπὸ δῶ. Ἄν εἶναι ἔνοχος, θὰ νομίσῃ πῶς κοιμᾶμαι καὶ θὰ ἔρθῃ νὰ σ' εὔρη στὴν κάμαρά σου, ἐκεῖ (δείχνει τὴν ἀριστερὰν θύραν). Ἄλλὰ ἐκεῖ ἢ ἐδῶ θὰ ἰδῆς ἐμένα μὲ τὰ ρουχᾶ σου, θὰ μὲ πάρῃ γιὰ σένα καὶ ὕστερα θὰ ἰδοῦμε τί ἔχει νὰ γίνῃ.

Μαρία. Ὅ,τι καὶ ἂν γίνῃ μεταξὺ σας, μοῦ εἶναι ἀδιάφορον. Αὐτὸ ποῦ μ' ἐνδιαφέρει, εἶναι τὸ τί μπορεῖ νὰ γίνῃ μὲ μένα καὶ μὲ τὸν κύριον.

Ἀγλαΐα. Τί μπορεῖ νὰ γίνῃ ;

Μαρία. Μοῦ λέτε νὰ πάω ἔκει μέσα νὰ κάνω τὸ μέρος σας...

Ἀγλαΐα. Ναι!

Μαρία. Καὶ νὰ τὸν ἀφήσω νὰ πιστέψῃ πῶς εἶμαι ἐγὼ χωρὶς οὔτε νὰ τοῦ γνέψω, οὔτε νὰ τοῦ μιλήσω.

Ἀγλαΐα. Ναι.

Μαρία. Μὰ νὰ μὴ μιλήσω καὶ ἂν ἀκόμη θελήσῃ νὰ...;

Ἀγλαΐα. Μείνε ἤσυχη καὶ δὲ θὰ προφθάσῃ νὰ θελήσῃ νὰ...

Ἄ!.. Πήγαινε τώρα... ἄκουσα τὴν ὀξῶπορτα. Ἐμπα. (Ἡ Μαρία ἐξέρχεται διὰ τῆς δεξιᾶς θύρας, μέχρι τῆς ὁποίας φθάνει καὶ ἡ Ἀγλαΐα). Ξαπλώσου... γύρισε ἀπὸ ἔκει... πάρα κάτω τὸ σεντόνι,

νά φαίνεται τὸ νυχτικό μου... καλὰ... Καὶ τώρα (ἔρχεται εἰς τὸ τραπέζι, στρέφει τὸ κουμπὶ τοῦ ἠλεκτρικοῦ, σβύνει τὴ λάμπα, γίνεται σκότος εἰς τὴν σκηνὴν καὶ κάθεται πρὸ τῆς τραπέζης κρατοῦσα τὰ μάγουλά της μὲ τὰ δύο της χέρια). Ἄχ! Θεέ μου! τί τρομερὴ στιγμή! Τί κρότο ποῦ κάνουν τὰ πόδια του στής σκάλες... Μὰ τὰ πόδια του χτυπάνε ἢ ἡ καρδιά μου;... Πλησιάζει... Θεοῦλη μου, ἄς τὸν ἔπιανα, νὰ νοιώσῃ ὅτι ἔχει μίαν ἔξυπνη γυναῖκα, ἄς τὸν ἔπιανα νὰ μποροῦσα νὰ τὸν ταπεινώσω ἀπέναντί μου, ἄς τὸν ἔπιανα ἐπ' αὐτοφῶρω, ἄς... (ἀλλάζει ἀποτόμως ὕφος) ἄς... μὴ τὸν ἔπιανα, Παναγίτσα μου, νὰ μοῦ ἀποδειχθῇ πιστός κι' ἄς ἔχανα τὴ ζωὴ μου!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΑΓΛΑΙΑ, ΠΕΡΙΚΛΗΣ

Ἄγλαϊα. (Στρέφεται μὲ προφύλαξιν πρὸς τὴν θύραν τοῦ βάρους, ὅπου βλέπει τὸν Περικλῆ). Νά τος... Ἄχ! ἄς τραβήξῃ πρὸς τὴν κάμαρά μου (ὡς νὰ μιλή πρὸς τὸν Περικλῆ). Στρίψε ἀπὸ κεῖ... στρίψε ντέ... ἀπὸ κεῖ, ναί, ναί, ἀπὸ κεῖ! (Ὁ Περικλῆς στρέφει πρὸς τὴν δεξιὰν θύραν). Μπράβο, ἔτσι. Προχώρει, προχώρει λοιπόν... ἐμπρός... ἐμπρός, ἀγάπη μου!... (Ὁ Περικλῆς βαδίζει οὐρὰ πρὸς τὴν δεξιὰν θύραν). Πηγαίνει. (Υπερχαρῆς). Ἄθῳς! Ἄθῳς! (Ὁ Περικλῆς στέκει καὶ παρατηρεῖ διὰ τῆς δεξιᾶς θύρας). Ἄθῳ...! (ἀλλάζει ἀποτόμως μορφοσμὸν ἀπὸ χαρᾶς εἰς λύπην καὶ κλαίει) δέν... εἰ- ναί ἄ- θῳ- ος!, ἐστάθη νὰ ἰδῇ ἂν κοιμᾶμαι. (Ὁ Περικλῆς στρέφει καὶ διευθύνεται ἀκροποδητεῖ πρὸς τὴν ἀντικρινὴν θύραν, διὰ τῆς ὁποίας καὶ ἔξερχεται). Νάτα, νάτα! νάτα! (λιποψυχοῦσα). Παναγίτσα μου! Παναγίτσα μου, ἐχάθηκα! ἐχάθηκα, ἔλυωσα... ἔσβυσα!.. Τὸν ἄνδρo, τὸν ἄτιμο! τὸν καληγάνθρωπο! (Ὁ Περικλῆς εἰσέρχεται διὰ τῆς θύρας ποῦ ἔξηλθε καὶ διευθύνεται πρὸς τὴν Ἄγλαϊαν, καθημέτην ἀκόμη καὶ κρούτουσαν τὸ πρόσωπον εἰς τὰς χεῖρας).

Περικλ. (Στέκει πίσω της, τῆς πιάνει τὸ κεφάλι μὲ τὰ δύο του χέρια καὶ τῆς μιλεῖ τρυφεροῶς. Αὐτὴ κατεβάζει ἐπὶ τῆς τραπέζης τὰ χέρια της). Ἐδῶ εἶσαι, ἀγάπη μου; Πῶς δὲ μὲ περιμένεις, χρυσούλα μου, ὅπως κάθε βράδῳ στὴ κάμαρά σου; Μήπως εἶσαι ἀκόμη κακιωμένη μαζί μου ἀπὸ χθὲς τὸ βράδῳ; Ἐλα, μίλησέ μου, ξέρεις πόσο σ' ἀγαπῶ. Μὴ μὲ σκοτώνῃς μὲ τὴ σιωπὴ σου, χρυσό μου κορίτσι, γλυκειά μου ἀγάπη. (Τὴν φιλεῖ, αὐτὴ κλαίει μὲ λυγμούς). Κλαῖς; Γιατί; πουλάκι μου; Τί μοῦ ζήτησες καὶ δὲ σοῦκανα; Γιατί κλαῖς; Ἐξακολουθεῖ ἢ χθεσινὴ σου ζήλεια γιὰ τὴ γυναῖκά μου; Ἀλλὰ εἶσαι ἀνόητη, μικροῦλά μου. Δέν σοῦπα ἑκατὸ φορές, πῶς δέν τὴν ἀγαπῶ καθόλου; (Ἡ Ἄγλαϊα σχίζει σπασμοδικῶς ὅ,τι χαρτιὰ βροῖσκει ἀπάνω στὸ τραπέζι). Τί ν' ἀγαπήσω ἀπ' αὐτὸ τὸ νερόδραστο πλάσμα! Ἀγαπῶ τὴν ὁμορφιά, τὴ χάρι, τὴν ἔξυπνάδα. Κι' ἀπ' ὅλα αὐτὰ εἶναι τόσο φτωχὴ ἐκείνη ὅσο πλούσια ἐσὺ. Πῶς μπορῶ ν' ἀγαπήσω τὴν ἀσχημιὰ της ἀπέναντι τῆς ὁμορφιάς σου, τὴ προστυχιά της μπρὸς στής χάρες σου, τὴν βλακεία της μπρὸς στὴν ἔξυπνάδα σου;

Ἀγλαΐα (διακοπιομένη ἀπὸ λυγμούς. Σιγά). Κα-κοῦρ-γε...

Περικλ. Τί τῆς φταίω ἐγώ, ἂν δὲν ἔχη τίποτα νὰ με τραβάη κοντά της; Ἔχω νὰ τὴν φιλήσω τόσο καιρό.

Ἀγλαΐα (σιγά καὶ κλαίονσα). Ψεύτη!..

Περικλ. Θὰ μοῦ ποῦν ἴσως, ὅτι ἔπρεπε νὰ τὴν ἀγαπῶ, τὸ ξέρω, μοῦ τὸ λέει διαρκῶς ἢ ἴδια, μοῦ τὸ εἶπε καὶ ἡ μάνα της καὶ ὁ πατέρας της, ὁ παπᾶς καὶ ὁ καντηλανάφτης ἀκόμη· ἀλλὰ ὅλοι εἶχαν συμφέρον νὰ μοῦ ποῦν ψέμματα. Οἱ γονεῖς της, γιὰ νὰ τὴν ξεφορτωθοῦν τὸ παπαδαριό, γιὰ νὰ πληρωθῇ. Μόνον ἡ καρδιά μου δὲν ἔχει κανένα συμφέρον νὰ με γελάση, καὶ αὐτὴ μοῦ φωνάζει ν' ἀγαπῶ ἐσένα, λατρεία μου!..

Ἀγλαΐα (σιγά). Ὡστε μοῦ τὸ βεβαιώνεις, ὅτι δὲν τὴν ἀγαπᾶς αὐτὴ τὴν... (κλαίει) ἀσχημομούρα, τὴν πρόστυχη, τὴ νερόβραστη...

Περικλ. Σοῦ τὸ ὀρκίζομαι εἰς ὅ,τι ἔχω προσφιλές... σέ σένα.

Ἀγλαΐα. Θὰ μπορέσης νὰ μοῦ τὸ ξαναπῆς, ὅταν ἐγὼ θελήσω;

Περικλ. Ὅποτε θέλεις, ἀγάπη μου.

Ἀγλαΐα (στρέφει τὸ κομμὶ τῆς λάμπας, ἢ ὁποῖα ἀνάπτει καὶ φωτίζεται πολὺ ἢ σκηνή. Σηκώνεται καὶ τοῦ παρουσιάζει τὸ πρόσωπόν της ἀπέναντι τοῦ δικοῦ του). Τώρα!..

Περικλ. (ὀπισθοδρομεῖ ἐντρομος). Πῶς!! Ἐσύ!!.. Ἐέρεις... ἤθελα... ἐπειδὴ... (ἀποφασιστικῶς) δὲν ὑπάρχει δικαιολογία (γονατίζει). Συχώρεσέ με, Ἀγλαΐα.

Ἀγλαΐα. Νὰ σέ συγχωρήσω; Ἐγώ; Ἡ ἄσχημη, ἡ νερόβραστη, ὁ βλάκας.

Περικλ. Ὅλα ψέμματα, Ἀγλαΐα μου, ψέμματα ποῦ λένε ὅλοι οἱ ἄνδρες γιὰ τῆς γυναῖκες τους, ὅταν μιᾶνε σέ μιὰν ἄλλη, ἐνῶ πραγματικῶς τῆς ἀγαποῦν ὅπως καὶ ἐγὼ ἐσένα, συχώρεσέ με. Ναι, ἔσφαλα νὰ θέλω νὰ... ἀλλὰ εἶναι ἀπὸ αὐτὰ τὰ σφάλματα ποῦ τότε εἶναι σφάλμα γιὰ τοὺς ἄνδρες, ὅταν... δὲν τὸ κάνη κανεὶς. Συχώρεσέ με, σέ παρακαλῶ.

Ἀγλαΐα. Ἐγὼ νὰ σέ συγχωρήσω; Ποτέ!

Περικλ. (ἐγείρεται). Ποτέ;

Ἀγλαΐα. Ποτέ!

Περικλ. (ὄργισμένος). Ἔ, λοιπὸν ναί... τὴν ἀγαπῶ, τὴν ποθῶ, τὴν λαχταρῶ, τὴν λατρεύω. Καὶ τὴν λατρεύω, γιὰτὶ αὐτὴ στή θέσι σου θὰ με συγχωροῦσε, ἐπειδὴ μ' ἀγαπᾶ. Ἄν μ' ἀγαποῦσες καὶ σύ, θὰ με συγχωροῦσες. Ἡ ἄρνησίς σου μ' ἔκαμε αὐτὴ τὴ στιγμή ν' ἀνάψω καὶ νὰ φουντώσω ἀπὸ τὸν ἔρωτά της, ἐνῶ ἀκόμη πρὶν εἶχα μιά ψευτοεπιθυμία καὶ καθόλου ἀγάπη. Ἐὰν με συγχωροῦσες...

Ἀγλαΐα (κλαίονσα). Θὰ σέ... συ... χω... ροῦ... σα.

Περικλ. (ἀνστηρῶς). Ἐσύ θὰ μ' ἐσυγχωροῦσες γι' αὐτὸ ποῦ ἔκανα ἐγώ, ἀλλὰ νὰ ἰδοῦμε, ἂν θὰ σέ συγχωρήσω ἐγὼ γι' αὐτὸ ποῦ ἔκανες σύ.

Ἀγλαΐα. Ποιό;

Περικλ. Νὰ μασκαρευθῆς ἔτσι, γιὰ νὰ με διασκεδάσης τόση ὥρα. (Ἀποβάλλει ἐντελῶς τὸ σοβαρὸν ὕφος καὶ λαμβάνει εὐθυμον καὶ παι-

γνῶδες). Βρέ, Ἄγλατα, ἔλα τώρα, ἄς ἀφήσωμε, καυμένη, τὰ τραγικά, βαρέθηκα πειά.

Ἄγλαϊα (ἐκπληκτικῶς). Γελᾶς!!

Περικλ. Ἄμ τί; θὰ κλάψω μὲ τῆς κουταμάρες σου; χά! χά!

Ἄγλαϊα. Κουταμάρες μου λές τὴν ἀπιστία σου, τῆς βρισιῆς σου.

Περικλ. (γελῶν). Τὴν ἀπιστία μου!! Ἀκόμη τραγική; Τί μοῦ δίνεις νὰ σὲ κάνω νὰ γελάσης καὶ σύ;

Ἄγλαϊα (τραγικῶς). Τὸ γέλιο θὰ χαθῆ πλεόν ἀπὸ τὰ χεῖλη μου.

Περικλ. Χά! χά! Καὶ γιατί; Γιὰ τὴν ἀπιστία μου! Κουκουβάγες στὰ μυαλά σου, γυναικοῦλα μου... Πρὶν ποῦ ἐρχόμουνα, εἶδα εἰς τὰ παράθυρα φῶς καὶ εἶπα: ἄς ἀνέβω σιγὰ νὰ ἰδῶ τί τρέχει τέτοια ὥρα. Ἀνεβαίνω σιγὰ-σιγὰ καὶ βλέπω καὶ ἀκούω ἀπὸ κεῖ πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα τὸ παιγνίδι ποῦ μοῦ ἐτοιμάζατε. Ἐκατέθηκα κάτω, ἐβρόντησα δυνατὰ τὴν πόρτα γιὰ νὰ σᾶς εἰδοποιήσω ὅτι ἐρχομαι καὶ ἦλθα γνωρίζοντας, ὅτι μέσα σ' αὐτὰ τὰ φουστανάκια ἦταν ἡ γυναικοῦλα μου.

Ἄγλαϊα. Ἄλλοῦ αὐτά...

Περικλ. Αὐτὴ σου τὴ δυσπιστία τὴν ἐπερίμενα καὶ σοῦφερα καὶ τὴν ἀπόδειξι. Τὴν ὥρα ποῦ κατέθηκα, ἄναψα τὸ ἠλεκτρικὸ τῆς πόρτας καὶ ἐσημείωσα μὲ τὸ μολύδι μου ἐδῶ, νά! (δείχνει τὸ μανικέτι του) τὰ λίγα αὐτὰ λόγια.

Ἄγλαϊα (διαβάζει). « Ἀκουσα τὸ παιγνίδι ποῦ ἐτοιμάζεις μὲ τὴν ἀλλαγὴν τῶν φορεμάτων σας καὶ θάρθω νὰ σὲ τυραννήσω λιγάκι » (ὑπερχαρῆς). Περικλῆ μου! Ἄχ, Θεέ μου! Τί εὐτυχῆς ποῦ εἶμαι... Δὲν ὄνειρεύομαι, Περικλῆ μου; Πές μου πῶς δὲν ὄνειρεύομαι...

Περικλ. Ὅχι δὰ καὶ τόσον ἐνθουσιασμό! Στάσου νὰ σοῦ ρίξω λίγο νερὸ στὸ κρασί σου. Γιατί χαίρεσαι; Αὐτὸ ἀποδεικνύει, ὅτι εἶμαι ἀθῆρος μόνο σήμερα. Δὲν ξέρεις τί ἔγινε χθὲς καὶ τί θὰ γινότανε, ἐὰν δὲν σᾶς ἄκουα.

Ἄγλαϊα (ἐπαναλίπτουσα εἰς λύπην). Ἄ!.. ναι... εἶμαι δυστυχῆς. Μπορεῖ νὰ πῆγαινες... Θὰ πῆγαινες, ἔ; Θὰ πῆγαινες;

Περικλ. Ἄν ἐπῆγαινα, θὰ σ' ἄφαινα στὴ χαρὰ σου, δὲ θὰ σ' ἀνοίγα τὰ μάτια.

Ἄγλαϊα (ἐπαναλίπτουσα εἰς χαράν). Ἄ! ναι, βέβαια... Δὲν θὰ μοῦ τῶλεγεσ. Δὲν θὰ πῆγαινες λοιπόν... (ξαναλυπᾶται). Ἄλλὰ πῶς νὰ εἶμαι βεβαία γιὰ τὸ μέλλον;

Περικλ. Νὰ τὴν διώξης καὶ νὰ μὴ ξαναπάρῃς καμαριέρα.

Ἄγλαϊα. Ἄ! βέβαια, διώξιμο χωρὶς ἄλλο.

Περικλ. Καὶ ἔτσι ἐπέτυχα καὶ μιὰ οἰκονομία.

Ἄγλαϊα. Οἰκονομία; Ὅχι. Θὰ πάρω ἕναν ὥρατο καμαριέρη.

Περικλ. Αὐτὸν θὰ τὸν διώξω ἐγώ.

Ἄγλαϊα. Ἄμ δὲ θὰ τὸν διώξης. Θὰ πάρω... ἐσένα καὶ οὐ ἐμένα γιὰ καμαριέρα σου καὶ ἔτσι θὰ εἶμαστε ἡσυχοί, ἔ;

Περικλ. Σύμφωναι... Τώρα δὲ μ' ἀφίνεις νὰ ἱκανοποιήσω μιὰ περιέργειά μου;

Ἄγλαϊα. Ποιὰ;

Περικλ. Νά πάω μέσα 'κει (δείχνει τὴν δεξιὰν θύραν) νά δω ἂν αὐτὴ, ποῦ ἄφησες νά σέ ἀντιπροσωπεύσῃ, θά κάνῃ καλὰ τὸ μέρος σου μέχρι τέλους. (Κινεῖται πρὸς τὴν δεξιὰν θύραν).

'Αγλαΐα (τὸν κρατεῖ). "Ἄλτ! "Ἄς λείψουν τ' ἄστεῖα, παρακαλῶ.

Περικλ. Μὰ ἀφοῦ κατὰ διαταγὴν σου σέ ἀντικαθιστᾷ;

'Αγλαΐα. Ἄναστῆλλω τὴν διαταγὴν αὐτὴν καὶ ἀναλαμβάνω τὰ συζυγικά μου καθήκοντα μόνῃ μου. (Φωνάζει) **Μαρία.**

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Οἱ **ΑΝΩ** καὶ ἡ **ΜΑΡΙΑ** εἰσερχομένη δεξιόθεν

'Αγλαΐα. Τὸ πρῶτ' θά πληρωθῆς, **Μαρία**, νά φύγῃς καὶ θά σοῦ δώσω καὶ καλὸ συστατικό.

Μαρία. Δὲ σᾶς τῶλεγα 'γῶ, κυρία... Ἔτσι φορτώνεσθε στῆς καμαριέρους σας καὶ δὲ σᾶς κάθεται καμμιὰ.

'Αγλαΐα. Ἄ! τῶρα μὲ τῆς συμφωνίους ποῦ κάναμε μὲ τὸν ἀφέντη σου δὲ θά μᾶς ξαναφύγῃ πειὰ οὔτε ἡ καμαριέρα οὔτε ὁ καμαριέρης.

Μαρία. Συμφωνίους;!

Περικλ. Ναί. Θά ἔχῃ ἡ κυρία σου ἕναν ὥραϊο καμαριέρη νά γλεντᾷ μαζί του καὶ ἐγὼ μὲ ὁμορφὴ καμαριέρα νά γλεντῶ μαζί της.

Μαρία. Μπᾶ!... ('Ιδίᾳ). Καὶ μοῦ κάνανε τὸν τίμιο!

Περικλ. (τῇ 'Αγλαΐᾳ). Ἀλήθεια, πουλάκι μου;

'Αγλαΐα (θέλει νά τὸν ἐναγκαλισθῇ). Ναί, ἀγάπη μου.

Περικλ. (ἐμποδίζει δῆθεν ἐντρομος τὸν ἐναγκαλισμόν). Πρόσεχε. (Δείχνει μὲ τὰ μάτια τὴν **Μαρία** μὲ τὰ νυχτικά κυρίας)... μᾶς βλέπει ἡ κυρία.

ΙΩ. ΔΕΛΗΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

Πρόχειρος δικαιολογία

Η σύζυγος.— Μπαρῶ σου! Σήμερα πάλι γύρισες ξημερώματα στὸ σπίτι. Ποῦ ἔρρεμπέλευες ὅλη τὴ νύχτα;

Ὁ σύζυγος.— Ναί... δηλαδή... ξέρεις... δὲν ἦλθα νύχτα γιὰ νά μὴ... σέ τρομάξω...